

Sygn. akt I C 370/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w K. Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Bartniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Stella Michalska

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 roku w K.

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o. w O.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w K.**

o **zapłatę**

i z powództwa wzajemnego **Wojewódzkiego Szpitala (...) w K.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o.
w O.**

o **zapłatę**

I. w sprawie o zapłatę kwoty 96.231,59 zł i w sprawie z powództwa wzajemnego o zapłatę kwoty 21.504,31 zł:

1. zasądza od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. solidarnie na rzecz powodów (...) Sp. z o.o. w L. i Pralni O.

Sp. z o.o. w O. kwotę 19.566,69 zł (dziewiętnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 9.962,07 zł od dnia 30 lipca 2012 roku do dnia 20 grudnia 2012 roku,

- od kwoty 19.566,69 zł od dnia 23 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,

2. umarza postępowanie co do kwoty 26.547,51 zł,

3. oddala powództwo w pozostałej części,

4. zasądza od pozwanego na rzecz powodów: (...) Sp. z o.o.

w L. kwotę 3.348,29 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i na rzecz Pralni (...) Sp. z o.o. w O. kwotę 749,27 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

5. oddala powództwo wzajemne,

6. odstępuje od obciążenia Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. kosztami procesu wywołanymi powództwem wzajemnym.

II. w sprawie o zapłatę kwoty 157.828,71 zł:

1. zasądza od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. solidarnie na rzecz powodów: (...) Sp. z o.o. w L. i Pralni (...) Sp. z o.o. w O. odsetki ustawowe: od kwoty 11.542,29 zł od dnia 20 sierpnia 2012 roku do dnia 20 grudnia 2012 roku i od kwoty 37.006,93 zł od dnia 20 sierpnia 2012 roku do dnia 12 lipca 2013 roku, od kwoty 33.333,96 zł od dnia 30 grudnia 2012 roku do dnia 12 lipca 2013 roku,
2. umarza postępowanie co do kwoty 44.107,83 zł,
3. oddala powództwo w pozostałej części,
4. zasądza od pozwanego na rzecz powodów: (...) Sp. z o.o. w L. kwotę 3.080,11 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i na rzecz Pralni (...) Sp. z o.o. w O. kwotę 24,17 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K.:
od powodów z zasądzonego roszczenia kwotę 83,35 zł (osiemdziesiąt trzy złote trzydzieści pięć groszy) i od pozwanego kwotę 68,19 zł (sześćdziesiąt osiem złotych dziewiętnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Jan Bartniak

Sygn. akt I C 370/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w L. pozwem wniesionym w postępowaniu upominawczym dnia 21 września 2012 roku do Sądu Rejonowego w K. wniósł o wydanie nakazu zobowiązującego pozwanego Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. do zapłaty na rzecz powoda kwoty 48.382,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2012 roku do dnia zapłaty w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniesienia w tym terminie sprzeciwu, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 6 grudnia 2011 roku (...) Sp. z o.o. zawarła z pozwanym umowę w przedmiocie usług pralniczych. W dniu 24 lutego 2012 roku w wyniku podziału przez wydzielenie (...) Sp. z o.o. powstała Spółka (...) Sp. z o.o. i z tym dniem powód wstąpił w prawa i obowiązki (...) Sp. z o.o. wynikające z przedmiotowej umowy w drodze sukcesji generalnej. Dochodzona kwota wynika z faktury nr LA-US (...) z dnia 7 maja 2012 roku, za wykonane usługi w miesiącu kwietniu 2012 roku. Pozwany w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty zwrócił oryginał faktury twierdząc, że nie została ona udokumentowana zgodnie z § 4 ust. 15 umowy, co jest nieuzasadnione, gdyż powód załączył – zgodnie z tą umową – do faktury protokoły zdawczo-odbiorcze potwierdzające wykonaną usługę (k. 2-3).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 14 listopada 2012 roku sygn. akt V GNc (...) Sąd Rejonowy w K. nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi kwotę 48.382,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.022 zł tytułem zwrotu kosztów procesu - w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k. 147).

Pozwany Wojewódzki Szpital (...) w K. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa powyżej kwoty 11.872,83 zł, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, a w razie uwzględnienia powództwa, wniósł pozew wzajemny, w którym wniósł o zasądzenie od powoda – pozwanego wzajemnego kwoty 21.504,31 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że zgodnie z zawartą między stronami umową, do każdej z faktur określającej wartość wykonanych usług za konkretny miesiąc, powinien być załączony dokument pod nazwą protokoł zdawczo-odbiorczy, na którym

kierownik komórki organizacyjnej szpitala potwierdza odbiór wypranej bielizny. Tylko pielęgniarki oddziałowe lub osoby przez nie upoważnione mogły potwierdzać przyjęcie wypranej bielizny. Załączone zaś do faktury protokoły nie były potwierdzone przez tych pracowników szpitala, co uniemożliwia pozwanemu stwierdzenie wykonanej usługi i tym samym zapłatę wynagrodzenia. Pozwany wskazał, że wielokrotnie wzywał powoda do doręczenia dokumentów potwierdzających prawidłowe wykonanie usługi. Powód do żadnej z faktur nie dołączył dowodu wykonania swego zobowiązania. Nadto pozwany podkreślił, że protokoły zdawczo-odbiorcze do faktury wskazanej w pozwie, powód przedłożył dopiero z pozwem, przy czym część została podpisana przez osoby upoważnione, a część przez inne osoby, stąd roszczenie na kwotę 15.005,22 zł nie może być uwzględnione. Ponadto pozwany podkreślił, że powód nie wywiązywał się ze swych obowiązków lub wykonywał je niedbale, co spowodowało konieczność rozwiązania umowy i ogłoszenia nowego przetargu na usługi pralnicze. Pozwany podkreślił, że nigdy nie negował obowiązku płatności wynagrodzenia za rzetelnie wykonane usługi, ale pozwany nie udowodnił, że wykonał te usługi i że wykonał je należycie. W uzasadnieniu pozwu wzajemnego pozwany wskazał, iż powód w ramach wykonywanych usług często zwracał bieliznę niedopraną i zniszczoną, a usługi świadczyła pralnia inna niż określona w umowie obowiązującej między stronami. Powód nie zachowywał też ustalonej procedury przyjęcia wypranej bielizny, uniemożliwiając stwierdzenie wykonania usługi i jej jakości. Nadto powód nie zwracał pobranej bielizny i pościeli w takiej ilości, jak pobrał. Pozwany reklamował braki ilościowe, ale powód do dnia dzisiejszego nie zareagował na te reklamacje. Wartość tych braków pozwany ustalił na podstawie cen jednostkowych zakupu tych produktów przez szpital. Pozwany podkreślił nadto, że nie dał powodu do wystąpienia z roszczeniami do Sądu (k. 153-157) .

Pismem z dnia 3 stycznia 2013 roku powód – w odpowiedzi na powództwo wzajemne - wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód nie zgodził się ze stwierdzeniem pozwanego, że kwota 15.005,22 zł nie jest należna powodowi z uwagi na niepodpisanie części protokołów wypranego asortymentu pralniczego przez osoby nieupoważnione przez pozwanego. Brak podpisu osoby upoważnione spowodowany był faktem, że w momencie zdawania asortymentu nie było osoby, która mogłaby dany protokół podpisać, a pracownik powoda nie mógł czekać na tę osobę. Powód podkreślił, iż pozwany nie kwestionuje otrzymania wypranej bielizny, a tym samym nie kwestionuje faktu wykonania umowy o wartości 15.005,22 zł. W odpowiedzi na argumenty wskazane w uzasadnieniu powództwa wzajemnego powód zaprzeczył, aby wykonywał usługi nienależycie, nierzetelnie, niezgodnie z zawartą umową, a bieliznę i pościel zwracał niedopraną i zniszczoną. Za gołosłowny powód uznał zarzut, że usługi świadczyła inna pralnia oraz że powód nie reagował na zgłaszane reklamacje, gdyż w czasie organizowanych przez powoda spotkań na bieżąco wyjaśniano przyczyny powstałych nieprawidłowości. Powód zakwestionował także wysokość żądanej powództwem wzajemnym kwoty (k. 402-405).

Zarządzeniem z dnia 14 stycznia 2013 roku sprawa została przekazana do Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w K. i zarejestrowana pod sygn. I C (...) (k. 407).

Pismem wniesionym dnia 22 sierpnia 2013 roku pozwany wskazał, iż oświadczeniem z dnia 10 lipca 2013 roku potrącił swą wierzytelność z tytułu kar umownych w kwocie 159.505,49 zł oraz kwotę 21.504,31 zł z tytułu zniszczonej i nieoddanej bielizny z wierzytelnością powoda za wykonane usługi w kwocie 207.557,31 zł. Pozostałą kwotę 26.547,51 zł pozwany przelał na konto powoda w dniu 10 lipca 2013 roku (k. 473-474).

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w L. w dniu 6 listopada 2012 roku powód (...) Sp. z o.o. w L. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwany Wojewódzki Szpital (...) w K. zapłacił na rzecz powoda kwotę 35.219,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami reprezentacji według norm przepisanych oraz 17 zł opłaty skarbowej, a w przypadku wniesienia sprzeciwu – o zasądzenie od pozwanego wskazanej kwoty wraz z odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż należność dochodzona w pozwie wynika z wystawionej przez powoda faktury nr US-RP (...) oraz faktury korygującej nr (...) (powód błędnie wskazał (...)) z dnia 12 października 2012 roku (korekta co do daty sprzedaży). Faktura ta została przez pozwanego przyjęta bez zastrzeżeń. Pismem z dnia 17 lipca 2012 roku pozwany wystosował wezwanie do zapłaty, które okazało się bezskuteczne (k. 2-4 akt SR w L. sygn. VII Nc (...)).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 6 lutego 2013 roku sygn. akt VII Nc (...) Sąd Rejonowy w L. nakazał pozwanemu, aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę 35.219,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 2.858 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 103 akt SR w L. sygn. VII Nc (...)).

Pozwany Wojewódzki Szpital (...) w K. w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 6 lutego 2013 roku wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa powyżej kwoty 13.715,06 zł, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podkreślił, że powód do wystawionych w związku z wykonaniem umowy z dnia 6 grudnia 2011 roku faktur nie załączył dowodu wykonania swego zobowiązania – mimo licznych monitów. Wymagane potwierdzenie powód dołączył jedynie do pozwu. Pozwany podniósł także, że powód nie wywiązał się ze swych obowiązków lub wykonywał je niedbale, co spowodowało konieczność rozwiązania przez pozwanego umowy. Pozwany podkreślił, iż nie negocjował należności za rzetelne wykonanie usług, ale to powód nie udowodnił, że wykonał je należycie lub że w ogóle je wykonał. Powód w ramach wykonywanych usług często zwracał bieliznę niedopraną i zniszczoną, a usługi świadczyła pralnia inna niż określona w umowie obowiązującej między stronami. Nadto powód nie zwracał pobranej bielizny i pościeli w takiej ilości, jak pobrał. Pozwany reklamował braki ilościowe, ale powód do dnia dzisiejszego nie zareagował na te reklamacje. Wartość tych braków pozwany ustalił na podstawie cen jednostkowych zakupu tych produktów przez szpital. Pozwany podkreślił nadto, że nie dał powodu do wystąpienia z roszczeniami do Sądu (k. 2-5 tom II akt SR w L. sygn. VII Nc (...)).

Postanowieniem z dnia 28 marca 2013 roku sygn. akt VII C 421/13 Sąd Rejonowy w L. uznał się niewłaściwym miejscowo do rozpoznania sprawy i przekazał ją Sądowi Rejonowemu w K. jako miejscowo i rzeczowo właściwemu do jej rozpoznania. Sprawa ta została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym w K. pod sygn. I C (...) (k. 223 tom II akt SR w L. sygn. VII Nc (...)).

Postanowieniem z dnia 23 września 2013 roku Sąd Rejonowy w K. połączył sprawy o sygn. akt I C (...) i I C (...) i prowadził je pod sygnaturą I C (...) (k. 243 tom III akt SR w L. sygn. VII Nc (...)).

Na rozprawie w dniu 18 października 2013 roku pełnomocnik pozwanego złożył do akt sprawy pismo procesowe wraz z załącznikami – oświadczeniem o potrąceniu z dnia 10 lipca 2013 roku oraz notami księgowymi z dnia 9 lipca 2013 roku, którego to odpis doręczono stronie przeciwnej (k. 510v)

Pismem wniesionym dnia 30 marca 2014 roku powód rozszerzył powództwo pierwotnie o zapłatę kwoty 35.219,06 zł (sygn. VII Nc (...)) w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego dodatkowo kwoty 136.324,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi: od kwoty 43.567,76 zł od dnia 30 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty, od kwoty 44.207,73 zł od dnia 30 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty i od kwoty 48.549,22 zł od dnia 20 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty. Powód wskazał, że żądane należności wynikają z faktur: LA-US (...) z dnia 8 marca 2012 roku, LA-US (...) z dnia 12 października 2012 roku i LA-US (...) z dnia 7 czerwca 2012 roku. Powód podkreślił, że podstawą wystawienia faktur były protokoły zdawczo-odbiorcze przekazane pozwanemu, a pozwany nie wnosił żadnych reklamacji w jakiegokolwiek formie odnośnie świadczonych usług i nie odesłał żadnej faktury (k. 595-598)

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy uznał się niewłaściwym rzeczowo i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w K. (k. 789).

Pismem wniesionym dnia 17 czerwca 2014 roku powód rozszerzył powództwo o zapłatę kwoty pierwotnie 48.382,36 zł (V GNc (...)) i wniósł o zasądzenie dodatkowo kwoty 47.849,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2012 roku do dnia zapłaty. Powód wskazał, że żądana należność wynika z faktury VAT nr LA-US (...) z dnia 7 maja 2012 roku oraz faktury korekty nr (...) z dnia 15 października 2013 roku, dokumentującą wykonanie na rzecz pozwanego usług za miesiąc marzec 2012 roku (k. 815-817).

Pismem wniesionym dnia 15 lipca 2014 roku powód ograniczył żądanie pozwu cofając pozew (pierwotnie sygn. VII Nc (...)) w zakresie dotyczącym kwoty 13.715,06 zł (wyegzekwowanej w związku z uprawomocnieniem się części nakazu

zapłaty sygn. VII Nc (...), jak podał powód wraz z odsetkami od tej kwoty) i zrzekł się w tej części roszczenia, wnosząc o umorzenie postępowania w tej części i zasądzenie kosztów postępowania (k. 861-863).

Pismem wniesionym dnia 11 sierpnia 2014 roku powód cofnął pozew (pierwotnie V GNc (...)) w części dotyczącej kwoty 26.547,51 zł zrzekając się roszczenia w tej części, wskazując, iż kwota ta została zapłacona przez pozwanego i zaliczona na fakturę nr LA-US (...) (k. 890).

Pismem wniesionym dnia 29 września 2014 roku powód cofnął pozew (pierwotnie VII Nc (...)) w zakresie dotyczącym kwoty 10.873,77 zł tytułem częściowej należności z faktury nr LA US (...) i zrzekł się w tej części roszczenia oraz wniósł o zasądzenie z tej faktury kwoty 33.333,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 30 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty (k. 901-902)

Pismem wniesionym dnia 24 października 2014 roku powód cofnął pozew (pierwotnie VII Nc (...)) w części dotyczącej kwoty 33.234,06 zł zrzekając się roszczenia w tej części, wskazując że kwota ta została zaliczona na fakturę LA-US (...) i LA-US (...), a nadto podtrzymał wniosek o miarkowanie kary umownej (k. 955-956).

Pismem wniesionym dnia 30 października 2014 roku powód – z ostrożności procesowej – wniósł o miarkowanie kary umownej, wskazując, że pozwany nie poniósł szkody, a powód wykonując umowę za okres 6 miesięcy osiągnął zysk w wysokości 5.627,31 zł netto, nadto że kara umowna winna być proporcjonalna do okresu trwania umowy (k. 981)

Postanowieniem z dnia 31 października 2014 roku Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu Pralnię (...) Sp. z o.o. w O. (k. 998, nadto wyrok S.N. z dnia 07.11.2014 r., IV CSK 95/14 LEX 1554593).

W dniu 18 grudnia 2014 roku Pralnia (...) Sp. z o.o. zgłosiła się do udziału w sprawie w charakterze powoda i wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz obu powodów kwoty 113.720,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dat i kwot w całości jak w piśmie z dnia 20 października 2014 roku w sprawie pierwotnie pod sygnaturą akt VII Nc (...) oraz kosztów postępowania w tej sprawie w tym reprezentacji według norm przepisanych prawem oraz opłaty skarbowej 17 zł, a także kwoty 96.233 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dat i kwot jak w piśmie powoda z dnia 2 czerwca 2014 roku w sprawie pierwotnie pod sygnaturą akt V GNc (...) oraz kosztów postępowania w tym kosztów reprezentacji według norm przepisanych prawem oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, oddalenie powództwa wzajemnego jako bezzasadnego oraz zasądzenie od powoda wzajemnego kosztów postępowania, w tym reprezentacji według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej 17 zł (k. 1025-1029).

Pozwany w odpowiedzi na pismo z dnia 18 grudnia 2014 roku wniósł o oddalenie roszczeń obu powodów i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 1044-1045).

Ostatecznie powodowie wnieśli o zasądzenie na ich rzecz kwoty 183.405 zł tj.:

- odsetek ustawowych od kwoty 21.504 zł za okres od 6 listopada 2012 roku do 24 września 2014 roku (dot. faktury (...))
- kwoty 31.837,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 września 2014 roku do dnia zapłaty (dot. faktury LA US (...))
- odsetek ustawowych od kwoty 43.567,76 zł za okres od 30 grudnia 2013 do dnia 24 września 2014 roku (dot. faktury (...))
- kwoty 33.333,96 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty (dot. faktury LA US (...))
- kwoty 48.549,22 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty (dot. faktury LA US (...))
- odsetek ustawowych od kwoty 48.382,36 zł za okres od 30 lipca 2012 roku do dnia 10 lipca 2013 roku (dot. faktury US (...))
- kwoty 21.834,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia zapłaty (dot. faktury US (...))

- kwoty 47.849,23 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2012 roku do dnia zapłaty (dot. faktury LA US (...) i (...)) (k. 1074-1075)

Pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie roszczeń powodów. Pozwany wskazał, że roszczenie powodów na kwotę 183.405 zł należy pomniejszyć o kwotę odszkodowania w wysokości 21.504,31 zł, a nadto o wartość kwoty kary umownej z powodu odstąpienia od umowy z winy wykonawcy, która po korekcie wynosi 153.483,69 zł. Pozostała do rozliczenia kwota 8.416,96 zł stanowi koszty komornicze z tytułu ściągnięcia ich w grudniu 2013 roku zdaniem pozwanego niesłusznie (k. 1094-1097).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z dniem 24 lutego 2012 roku w wyniku podziału przez wydzielenie z (...) Sp. z o.o. powstała spółka (...) Sp. z o.o., która z tym dniem wstąpiła w prawa i obowiązki (...) Sp. z o.o. wynikające z umowy z dnia 6 grudnia 2011 roku (bezsporne).

W dniu 27 października 2011 roku (...) Sp. z o.o. oraz Pralnia (...) Sp. z o.o. zawarły umowę konsorcjonalną nr (...) w celu złożenia wspólnej oferty na świadczenie usług pralniczych dla potrzeb Wojewódzkiego Szpitala (...) w K., zgodnie z warunkami określonymi w specyfikacji istotnych warunków zamówienia (dowód: kserokopia umowy z dnia 27 października 2011 roku k. 987-988). W toku postępowania o zamówienia publiczne konsorcjum przedstawił o wykaz środków transportu w celu wykazania, że dysponuje potencjałem technicznym do wykonania zamówienia: dwoma samochodami marki V. (...) oraz jednym marki F. (...) oraz dokumenty Inspektoratu Sanitarnego o możliwości przewożenia samochodami bielizny szpitalnej, wykaz środków piorących niezbędnych dla wykonania zamówienia oraz opinią Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w O. o spełnieniu przez pralnię w O. wymagań sanitarnych i fachowych pomieszczeń oraz urządzeń zakładu opieki zdrowotnej (dowód: kserokopia pisma z dnia 28 października 2011 roku k. 990, kserokopia pisma (...) k. 991, kserokopia decyzji z dnia 1 grudnia 2010 roku k. 992, kserokopia pisma z dnia 4 marca 2011 roku k. 993, kserokopia pisma z dnia 28 października 2011 roku k. 994, kserokopia pisma z dnia 7 marca 2011 roku k. 995, kserokopia pisma z dnia 27 września 2011 roku k. 996).

W dniu 6 grudnia 2011 roku między pozwanym Wojewódzkim Szpitalem (...) w K. (zamawiający) a (...) Spółka z o.o. z siedzibą w L. oraz Pralnią (...) Spółka z o.o. z siedzibą w B. k/O. – tworzące konsorcjum Firm (wykonawca), została zawarta umowa na świadczenie kompleksowych usług pralniczych obejmujących: pranie dezynfekcyjne, suszenie, prasowanie, transport, naprawę bielizny pościelowej, odzieży ochronnej (roboczej), operacyjnej, pieluch oraz odzieży pacjentów w tym dezynsekcje, czyszczenie chemiczne koców, poduszek, materaców zgodnie z obowiązującymi przepisami i w ilości wynikających z aktualnych potrzeb. Zgodnie z § 1 ust. 2 przedmiot zamówienia obejmował: prowadzenie codziennej ewidencji – w tym przyjmowanie do prania bielizny brudnej z poszczególnych komórek organizacyjnych, potwierdzenie przyjęcia bielizny podpisem na druku „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy”; ważenie odebranej bielizny czystej, suchej przy udziale upoważnionego pracownika danej komórki organizacyjnej zamawiającego potwierdzone podpisem na druku „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy”; zwrot bielizny czystej: dopranej, wyprasowanej, zdezynfekowanej, posegregowanej, zdolnej do ponownego użycia zgodnie z wymaganiami sanitarno-epidemiologicznymi do poszczególnych komórek organizacyjnych w ciągu 24 godzin od momentu przekazania do prania brudnej bielizny, odzieży roboczej w ciągu 3 dni od momentu przekazania do prania, koców i poduszek w ciągu 7 dni od momentu przekazania do prania, materaców w ciągu 10 dni od momentu przekazania do prania; segregowanie bielizny czystej asortymentowo i zgodnie z oznakowaniem, a następnie zwrot do danej komórki organizacyjnej w sposób oznaczony w umowie; transport bielizny oraz ponoszenie przez wykonawcę kosztów worków do transportu bielizny czystej i brudnej w tym worków samorozpuszczalnych; bielizna i odzież nie nadająca się do naprawy przekazywana miała być codziennie w odrębnych workach z napisem „kasacja”, co winno być odnotowane na druku „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy”; bielizna uszkodzona winna być poddana naprawie w siedzibie wykonawcy, co należy odnotować na druku „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy”; odbiór bielizny brudnej miał odbywać się 1 x dziennie o godz. 7.00 od poniedziałku do niedzieli niezależnie od dni świątecznych. Zgodnie z § 2 umowy strony ustalił, że cena za 1 kg prania wynosi 2,80 zł brutto, a wartość usługi w czasie trwania umowy nie może przekroczyć 1.802.612,23 zł brutto, nadto należność za wykonane usługi miała być regulowana przez pozwanego na konto

powoda w terminie do 60 dni od daty otrzymania prawidłowo sporządzonej faktury VAT. Umowa została zawarta na okres 36 miesięcy. W § 3 umowy strony ustaliły warunki wykonania przedmiotu umowy: pranie miało odbywać się zgodnie z wymogami obowiązującymi w służbie zdrowia, a technologia prania bielizny i odzieży pochodzącej z oddziałów zakaźnych, noworodkowego oraz odzieży operacyjnej musiała być zgodna z wymogami higieniczno-sanitarnymi; stosowane środki piorące i dezynfekujące muszą posiadać odpowiednie atesty, a wszelka zmiana środka dezynfekującego i proszku miała być uzgadniana z Pielęgniarką Epidemiologiczną na piśmie. Nadto wykonawca w treści umowy wskazał, że dysponuje pralnią, wózkami do transportu bielizny, środkami transportu - spełniającymi określone wymogi pozwalające na wykonywanie usług. W § 3 ust. 14 strony ustalił, że codzienne rozliczenie usług z poszczególnymi komórkami organizacyjnymi (...) w K. odbywać się będzie na podstawie druku „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy”, a miesięczne wykonanie usług odbywać się będzie na podstawie miesięcznego zbiorczego zestawienia usług – kilogramów wypranej bielizny potwierdzonych przez kierowników poszczególnych komórek organizacyjnych zgodnie z załączonym do umowy „protokołem zdawczo-odbiorczym”, rozliczenie to winno stanowić załącznik do faktury. W § 4 umowy strony przewidziały, że: za nieterminową usługę przedmiotu umowy wykonawca zapłaci zamawiającemu karę proporcjonalną do ilości niewykonanych terminowych usług, a za odstąpienie od umowy z przyczyn zależnych od wykonawcy, zapłaci on zamawiającemu karę umowną w wysokości 10% wartość niezrealizowanej umowy (dowód: k. 117-128, 164-171, k. 7-14 akt SR w L. sygn. VII Nc (...)).

Współpraca między stronami rozpoczęła się w dniu 6 grudnia 2011 roku. Bieliznę ze szpitala odbierali i dowozili kierowcy z firmy (...) zatrudnieni przez pozwanego. Firma ta dysponowała decyzją o zezwoleniu na prowadzenie działalności w zakresie transportu odpadów szpitalnych (dowód: kserokopia decyzji z dnia 8 lutego 2005 roku k. 560-563)

Bрудna bielizna była wrzucana do worków z nadrukiem nazwy Oddziału przez personel szpitala (pielęgniarki) oraz salowe, a na kartce (kwity zdawczo-odbiorcze) – poprzez dostawienie „kreseczek” - były zaznaczane ilości i asortyment wrzucanej bielizny (poszewka, kołdra, prześcieradło). W protokołach tych powinny być zaznaczone: rodzaj bielizny, ilość zdawana, ilość oddawana, adnotacja o naprawie. Zdarzało się, że na protokołach nie były wyszczególnione ilości zdawanych kilogramów, a jedynie sztuki lub odwrotnie. Protokoły powinny być podpisywane przez pielęgniarki oddziałowe lub upoważnione przez nie pielęgniarki, przy czym zdarzało się, że protokoły podpisywały salowe. Następnie bielizna wraz z protokołem ze wskazaną ilością sztuk była odbierana przez kierowców i przekazywana do pralni. Worki te trafiały do pralni, gdzie były rozpakowywane, ważone i liczone, a następnie prane. Sporadycznie zdarzało się, że w worku z danego Oddziału znajdowała się bielizna z innego Oddziału (sporadycznie bielizna była pożyczana między oddziałami), wtedy w pralni nie segregowano bielizny, tylko pakowano w taki sam sposób, w jaki bielizna była zapakowana przez pracowników pozwanego. Po wypraniu bielizna trafiała na tzw. stronę czystą i tam była sortowana. Czasami bielizna trafiała do reparacji lub – gdy była źle wyprana - do ponownego prania, co powinno być zaznaczone na dokumentach. Zdarzało się jednak, że takich informacji nie było. Worki z czystą bielizną trafiały z powrotem do Oddziałów, gdzie były sprawdzane, a protokoły odbioru czystej bielizny powinny być podpisywane przez pielęgniarki oddziałowe lub upoważnione przez nie pielęgniarki. Czasami protokoły podpisywały salowe, przy czym zdarzało się to, gdyż taką dyspozycję kierowca dostał od pralni.

Po stwierdzeniu braków lub niedoprania bielizny, pielęgniarki sporządzały protokoły reklamacji. O. K. (1) w tym samym dniu telefonicznie informowała S. P. (1) o złożonej reklamacji, wskazując na konkretne reklamacje i przekazywała kserokopie reklamacji kierowcy, natomiast same protokoły reklamacji były przekazywane wykonawcy zbiorczo raz w tygodniu. Odbiór brudnej bielizny i dostarczenie czystej miało odbywać się o godz. 7.00, przy czym ustnie pracownicy pozwanego informowali, że bielizna winna być dostarczona do godz. 14.00-15.00, w godzinach pracy pielęgniarek oddziałowych. (dowód: zeznania świadków A. I. k. 424v-426, S. P. k. 426, 4566, J. S. k. 454v-455, O. K. k. 455v-457, 512, M. W. k. 457-458, 510v-511)

Na podstawie dziennych protokołów zdawczo-odbiorczych były sporządzane protokoły miesięczne, które powinny być podpisane przez pielęgniarki oddziałowe lub upoważnione osoby, ale zdarzało się, iż podpisywały je salowe. Protokoły

te powinny być przekazane pozwanemu wraz z fakturą za usługi za dany miesiąc (dowód: zeznania świadków O. K. k. 455v-457, 512, V. F. k. 458, 511v)

Bielizna pozwanego była przewożona do Pralni w Ł., mimo, że zgodnie z umową, powinna być prana w O.. Powodowie nie informowali pozwanego, że pranie jest wożone do Ł., nie zwracali się również do niego o zgodę. O tym, że usługi są wykonywane w Ł., pracownicy pozwanego dowiedzieli się pod koniec stycznia 2012 roku (dowód: zeznania świadków O. K. k. 455v-457, 512, M. M. k. 427, 565v-566, M. W. k. 457-458, 510v-511,).

Codziennie do prania była przekazywana bielizna wartości ok. 100.000 zł (dowód: zeznania świadka M. W. k. 457-459, 510v-511)

W początkowej fazie współpracy pojazdy mające przewozić bieliznę nie były tymi, które wskazano w ofercie przetargowej i nie miały pozwolenia inspekcji sanitarnej. Kierowcy nie mieli wózków transportowych do przewozu bielizny, a nadto nie mieli odpowiednich, zgodnych z umową, druków zdawczo-odbiorczych, a jedynie druki wewnętrzne pralni. Kierowcy zdawali czystą bieliznę bez protokołów zdawczo-odbiorczych, a nadto dostarczali bieliznę w godzinach popołudniowych. Po interwencji pracowników pozwanego, kierowcy przywozili druki razem z praniem oraz dowozili bieliznę w godzinach rannych (dowód: zeznania świadków O. K. k. 455v-457, 512, M. M. k. 427, 565v-566)

Pismem z dnia 7 grudnia 2011 roku pozwany wezwał (...) Sp. z o.o. do zastosowania się „w trybie natychmiastowym” do zapisów zawartych w umowie z dnia 6 grudnia 2011 roku pod rygorem odstąpienia od umowy (dowód: pismo z dnia 7 grudnia 2011 roku k. 175). Pismem z dnia 22 grudnia 2011 roku pozwany poinformował (...) Sp. z o.o., że umowa z dnia 6 grudnia 2011 roku nie jest realizowana zgodnie z zapisami w niej zawartymi: czysta bielizna jest przekazywana bez zwrotu druków „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy”, druki są przekazywane z opóźnieniem 2-3 dniowym, odzież robocza jest niszczona, czas zwrotu bielizny jest dłuższy niż zawarty w umowie, czysta bielizna jest nieprawidłowo pakowana – źle opisana, bielizna osobista pacjentów jest niszczona, bielizna wraca niedoprana, odzież robocza wraca niekompletna, pieluchy wracają niedoprane, nieprasowane, w uszkodzonych workach foliowych. Pozwany przekazał także protokoły reklamacyjne i wezwał do poprawy jakości świadczenia usług (dowód: pismo z dnia 22 grudnia 2011 roku k. 176).

Pozwany zgłaszał problemy z brakami ilościowymi bielizny, niedopranie bielizny lub zmianę koloru, zniszczenie bielizny, brak maglowania, niewłaściwe zapakowanie bielizny, sprzeczność między ilością bielizny wskazaną w protokole a stanem faktycznym (dowód: kserokopie reklamacji k. 228-393, k. 48-221 akt SR w L.). Pomiędzy przedstawicielami obu stron dochodziło do spotkań w sprawie uzgodnienia warunków wzajemnej bieżącej współpracy, ale poprawa jakości świadczonych usług nie nastąpiła (dowód: zeznania świadka M. W. k. 457-459, 510v-511, S. P. k. 426, 566, R. W. k. 564v, k. 564v).

Pismem z dnia 31 stycznia 2012 roku pozwany przesłał protokoły reklamacji wskazując, że spotkania dotyczące poprawy jakości usług nie dały efektu i w związku z czym wezwał (...) Sp. z o.o. do zastosowania się do zapisów zawartej umowy pod rygorem odstąpienia. Pozwany wskazał, że czas zwrotu bielizny jest dłuższy niż wskazany w umowie, odzież robocza jest niszczona, bielizna wraca niedoprana, nieprasowana, zniszczona, a ilość bielizny wracającej do poszczególnych komórek jest niezgodna z ilością wpisaną w druku „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy” (dowód: pismo z dnia 31 stycznia 2012 roku k. 177). Pismem z dnia 7 lutego 2012 roku pozwany – w związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami i dużą ilością protokołów reklamacyjnych - wezwał (...) Sp. z o.o. do ustosunkowania się do nieprawidłowości zawartych w protokołach w ciągu tygodnia od ich dostarczenia (dowód: pismo z dnia 7 lutego 2012 roku k. 172). Pismem z dnia 14 lutego 2012 roku pozwany – przesyłając kserokopie protokołów reklamacji, wskazując, że w przypadku braku odniesienia się do żądań reklamacyjnych, nie zostaną podpisane miesięczne protokoły zdawczo-odbiorcze (dowód: pismo z dnia 14 lutego 2012 roku k. 173).

W lutym 2012 r., strona powodowa wystawiła i przesała pozwanemu pierwszą fakturę w związku z realizacją umowy, dokumentującą usługi za grudzień 2011 roku. Pismem z dnia 17 lutego 2012 roku pozwany wskazał, że faktura VAT nr US-RP (...) z dnia 7 lutego 2012 roku nie została udokumentowana zgodnie z § 4 ust. 15 umowy z dnia 6 grudnia

2012 roku i wezwał do dostarczenia miesięcznego zbiorczego zestawienia usług – kilogramów wypranej bielizny potwierdzonych przez kierowników poszczególnych komórek organizacyjnych, wskazał nadto że faktura nie zawiera nr umowy, data sprzedaży jest styczeń 2012 roku, z zestawienia dotyczą grudnia 2011 roku (dowód: pismo z dnia 17 lutego 2012 roku k. 203).

Pismami z dnia 7 marca 2012 roku i 19 marca 2012 roku pozwany przesłał kolejne protokoły reklamacji (dowód: pismo z dnia 7 marca 2012 roku k. 174, pismo z dnia 19 marca 2012 roku k. 178). Pismem z dnia 22 marca 2012 roku pozwany w odpowiedzi na otrzymaną fakturę VAT nr US-RP (...) wezwał do dostarczenia dokumentów – miesięcznego zbiorczego zestawienia usług – kilogramów wypranej bielizny potwierdzonych przez kierowników poszczególnych komórek organizacyjnych (dowód: pismo z dnia 22 marca 2012 roku k. 199)

L. R. w dniu 26 marca 2012 roku złożył wniosek o wydanie opinii o samochodzie C. model Jumper 2.2 (...) nr rej. (...) do przewozu bielizny szpitalnej. Pismem z dnia 28 marca 2012 roku pozwany poinformował (...) Sp. z o.o., że nie zyskał akceptacji wniosek o rozszerzenie wykazu środków transportu zewnętrznego do odbioru i dostarczania bielizny, gdyż pojazdy nie posiadały aktualnej decyzji (...) potwierdzającej spełnienie wymagań dotyczących środków transportu zewnętrznego bielizny szpitalnej z zachowaniem barier sanitarnych. Nadto pozwany wskazał na nieprawidłowości w realizacji umowy z dnia 6 grudnia 2011 roku, podkreślając, iż nie uzyskał odpowiedzi na protokoły reklamacji. W dniu 19 kwietnia 2012 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w K. stwierdził, że pojazd może być wykorzystywany do przewozu bielizny szpitalnej (dowód: kserokopia pisma z dnia 19 kwietnia 2012 roku k. 557, pismo z dnia 28 marca 2012 roku k. 179-180).

Pismami z dnia 3 kwietnia 2012 roku i 10 kwietnia 2012 roku pozwany przesłał kolejne protokoły reklamacji (dowód: pismo z dnia 3 kwietnia 2012 roku k. 181, kserokopia pisma z dnia 10 kwietnia 2012 roku k. 182).

Pismem z dnia 12 kwietnia 2012 roku pozwany złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, powołując się na art. 746 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych, za jednomiesięcznym wypowiedzeniem. Jako przyczynę wypowiedzenia umowy pozwany wskazał:

- wykonywanie usług pralniczych przez inny podmiot niż Pralnia (...) Sp. z o.o.,
- posługiwanie się innymi środkami transportu niż wskazanymi w ofercie przetargowej,
- złą jakość i terminowość świadczonych usług: czas powrotu bielizny czystej i odzieży roboczej jest znacznie dłuższy niż w umowie, odzież robocza jest nieodwracalnie niszczone, bielizna często wraca niedoprana, nieprasowana, zniszczona, ilość bielizny wracającej na poszczególne komórki organizacyjne jest niezgodna z ilością wpisaną w druk „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy”,
- brak reakcji na zgłoszone protokoły reklamacyjne,
- brak stosowania wymogów dotyczących zasad miesięcznego rozliczenia usług, które winno odbywać się na podstawie miesięcznego zbiorczego zestawienia usług – kilogramów wypranej bielizny potwierdzonych przez kierowników poszczególnych jednostek organizacyjnych, zgodnie z „Protokołem zdawczo-odbiorczym”, który winien stanowić załącznik do faktury,
- braki i zniszczenia bielizny oraz odzieży roboczej,
- brak przestrzegania reżimu sanitarnego w czasie wykonywania usług (dowód: pismo z dnia 12 kwietnia 2012 roku k. 183-184, k. 526, k. 878-879).

Pismami z dnia 30 kwietnia 2012 roku, 14 maja 2012 roku, 29 maja 2012 roku, 31 maja 2012 roku pozwany przesłał kolejne protokoły reklamacji (dowód: pisma z dnia 30 kwietnia 2012 roku, 14 maja 2012 roku, 29 maja 2012 roku, 31 maja 2012 roku k. 186-189).

Pismem z dnia 15 czerwca 2012 roku pozwany w związku z fakturami nr LA-US (...), LA-US (...) wezwał powoda do dostarczenia wymaganych dokumentów, tj. miesięcznego zbiorczego dostarczenia zestawienia usług – kilogramów wypranej bielizny potwierdzonych przez kierowników poszczególnych jednostek organizacyjnych, nadto wskazał że w fakturze nr LA-US (...) wskazano miesiąc sprzedaży kwiecień 2012 roku, a zestawienia dotyczą marca (dowód: pismo z dnia 15 czerwca 2012 roku k. 195).

Pismem z dnia 4 lipca 2012 roku pozwany wskazał, że faktura VAT nr LA-US (...) z dnia 7 czerwca 2012 roku nie została dokumentowana zgodnie z § 4 ust. 15 umowy, wskazując, że załączony protokół jest zły, brak jest podpisu przekazującego oraz podpisu odbierającego, protokoły powinny być potwierdzone przez kierowników poszczególnych jednostek organizacyjnych, w załącznikach występują nazwy komórek niewidniejące w wykazie komórek organizacyjnych (...) w K.. Faktura została odesłana (dowód: pismo z dnia 4 lipca 2012 roku k. 196, 887)

Pismem z dnia 7 lipca 2012 roku pozwany wskazał, że faktura VAT nr LA-US (...) nie została udokumentowana zgodnie z § 4 ust. 15 umowy, wskazując, że załączony protokół jest zły, brak jest podpisu przekazującego oraz podpisu odbierającego, protokoły powinny być potwierdzone przez kierowników poszczególnych jednostek organizacyjnych, w załącznikach występują nazwy komórek niewidniejące w wykazie komórek organizacyjnych (...) w K. (dowód: pismo z dnia 7 lipca 2012 roku k. 196).

Pismem z dnia 13 lipca 2012 roku pozwany odesłał faktury VAT nr US-RP (...), LA-US (...), LA-US (...), LA-US (...), wskazując na brak reakcji na wcześniejsze pisma dotyczące nieprawidłowo wystawionych i udokumentowanych faktur (dowód: pismo z dnia 13 lipca 2012 roku k. 192).

Pismem z dnia 17 lipca 2012 roku powód ad. 1 wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 95.763,25 zł w ciągu 5 dni od daty otrzymania pisma, która to kwota wynikała z faktur: LA-US (...) i LA-US (...) (dowód: pismo z dnia 17 lipca 2012 roku k. 6-8, k. 823-824). Pismem z dnia 17 lipca 2012 roku powód ad. 1 wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 78.460,10 zł wynikającej z faktur: LA-US (...) i US-RP (...) (dowód: kserokopia pisma z dnia 17 lipca 2012 roku k. 599).

W odpowiedzi pismem z dnia 25 lipca 2012 roku pozwany wskazał, że należności z faktur: US-RP (...), LA-US (...), LA-US (...), LA-US (...) nie zostały udokumentowane zgodnie z § 4 ust. 5 umowy z dnia 6 grudnia 2011 roku (dowód: pismo z dnia 25 lipca 2012 roku k. 28, 78, 191, 599-600).

Pismem z dnia 14 września 2012 roku powód ad. 1 – w odpowiedzi na pisma pozwanego odmawiające zapłaty za faktury i zaksięgowania ich – wskazał, że przedstawiciele pozwanego podpisali i odebrali tylko część protokołów, w związku z czym wezwał do ich podpisania (dowód: pismo z dnia 14 września 2012 roku k. 613-615).

W dniu 21 grudnia 2012 roku pozwany przełał na konto powoda ad. 1 kwotę 10.873,77 zł wpisując w tytule przelewu „f-ra LA-US (...)” (dowód: dowód przelewu k. 885)

W dniu 9 lipca 2013 roku pozwany wystawił noty księgowe: nr (...) na kwotę 159.505,49 zł zgodnie z § 5 pkt 1 b umowy z dnia 6 grudnia 2011 roku oraz nr 170/24a/13 na kwotę 21.504,31 zł za zniszczoną lub nieoddaną bieliznę w czasie realizacji umowy nr (...) roku z dnia 6 grudnia 2011 roku (dowód: noty księgowe k. 478, 508-509, 847-848).

Pismem z dnia 10 lipca 2013 roku - doręczonym powodowi ad. 1 w dniu 12 lipca 2013 roku wraz z notami księgowymi nr (...) pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, wskazując, iż potrąca wierzytelność z tytułu kary umownej za odstąpienie od umowy nr (...) roku z dnia 6 grudnia 2011 roku na podstawie § 5 ust. 1 lit b umowy na kwotę 159.505,49 zł, należnej na podstawie noty księgowej nr (...) z należnością pozwanego za usługi pralnicze w miesiącach grudzień 2011 do maj 2012 roku na łączną kwotę 207.557,31 zł zgodnie z fakturami: US-RP (...), LA-US (...), LA-US (...), LA-US (...), LA-US (...) oraz kwotę 21.504,31 zł stanowiącą wartość zniszczonej lub nieoddanej bielizny, na podstawie noty księgowej nr (...). Jednocześnie pozostała po potrąceniu kwotę 26.547,51 zł pozwany przełał na rzecz powoda ad. 1 w dniu 10 lipca 2013 roku, wpisując w tytule przelewu „należność za realizację umowy nr (...) z dnia

6 grudnia 2011 roku – umniejszono o notę 169/34a/13 i nr 170/34a/13” (dowód: oświadczenie o potrąceniu k. 471, 475-477, 505-507, 845-846, 876-877, potwierdzenie przelewu k. 848, 886).

W dniu 25 września 2014 roku pozwany wpłacił na rzecz powoda ad. 1 kwotę 33.234,06 zł wpisując w tytule przelewu „za usługi pralnicze wg umowy (...)” (dowód: potwierdzenie przelewu k. 953)

W ramach świadczonych usług strona powodowa wystawiła na rzecz pozwanego faktury:

- nr US-RP (...) z dnia 7 lutego 2012 roku na kwotę 35.219,06 zł (dokumentująca usługi za grudzień 2011 roku), przy czym w dniu 12 października 2012 roku powód wystawił fakturę korygującą nr (...) – korygując datę sprzedaży usług: było styczeń 2012 roku, winien być grudzień 2011 roku,

- nr LA-US (...) z dnia 8 marca 2012 roku na kwotę 43.241,04 zł (dokumentująca usługi za styczeń 2012 roku), przy czym w dniu 22 kwietnia 2013 roku powód wystawił fakturę korygującą nr (...) – korygując datę sprzedaży usług: był luty 2012 roku, a winien być styczeń 2012 roku, w dniu 15 października 2013 roku powód wystawił fakturę korygującą nr (...) – korygując kwotę: było 43.241,04 zł, winno być 43.567,76 zł,

- nr LA-US (...) z dnia 7 maja 2012 roku na kwotę 47.380,89 zł (dokumentująca usługi za marzec 2012 roku) - przy czym w dniu 15 października 2013 roku powód wystawił fakturę korygującą nr (...) – korygując kwotę: było 47.380,89 zł, winno być 47.849,23 zł

- nr LA-US (...) z dnia 7 maja 2012 roku na kwotę 48.382,36 zł, (dokumentująca usługi za kwiecień 2012 roku)

- nr LA-US (...) z dnia 7 czerwca 2012 roku na kwotę 48.549,22 zł (dokumentująca usługi za maj 2012 roku)

- nr LA-US (...) z dnia 12 października 2012 roku na kwotę 44.207,73 zł (dokumentująca usługi za luty 2012 roku)

(dowód: faktury: k. 9, 193, 197, 200, 204, 601, 603, 604, 607, 610, 825, 829-830, k. 12 akt SR w L. sygn. VII Nc (...))

Wartość zaginionej i zniszczonej bielizny za okres od grudnia 2011 roku do maja 2012 roku wyniosła 21.504,31 zł (dowód: zestawienie k. 952, protokoły reklamacji k. 228-393, k. 48-221 akt SR w L. sygn. VII Nc (...), kserokopia pism dotyczących zaginięcia bielizny k. 185, 190, zeznania świadków: O. K. k. 455v-457, 512 M. W. k. 457-459, 510v-511

W toku postępowania egzekucyjnego strona powodowa wyegzekwowała od pozwanego należność wynikającą z nakazu zapłaty sygn. akt VII Nc (...) w kwocie 13.715,06 zł wraz z odsetkami od tej kwoty (przyznane przez powoda ad. 1 k. 862, nadto k. 883)

Współpraca między firmą, która wykonywała usługi dla pozwanego przed 6 grudnia 2011 roku a pozwanym odbywała się na podobnych zasadach (dowód: zeznania świadków O. K. k. 455v-457, 512, M. W. k. 457-459, 510v-511).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania (powołanych w ustaleniach faktycznych sprawy), świadków: O. K., M. W., V. F., M. M., A. I., S. P., J. S., R. W. oraz w oparciu o przedłożone dokumenty, w tym znajdujące się w aktach SR w L. sygn. VII Nc (...).

Zeznania O. K. (1) i V. F. (2) Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były one spójne, rzeczowe, a nadto zgodne z zeznaniami świadków M. W. (2), V. F. (2), a nadto M. M. i R. W. (2).

Sąd nie dał wiary zeznaniom M. W. (2), że nie mogło zdarzyć się, że bielizna oddawana do prania mogła być przemieszana między oddziałami, gdyż z zeznań M. M., S. P. (3) i O. K. (1) wynika, że sporadycznie Oddziały pożyczają między sobą bieliznę. Pozostałym zaś zeznaniom Sąd dał wiarę.

Zeznania świadka S. P. (1), A. I. (2) i J. S. (2) Sąd uznał za częściowo wiarygodne. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków, iż pranie było zasadniczo wykonywane w O., a jedynie na przełomie marca-kwietnia 2012 roku w Ł. (jak zeznał S. P.) czy w kwietniu (co zeznała A. I.) lub w krótkim okresie (na co wskazał J. S.), gdyż zeznania te są sprzeczne

z zeznaniami świadków M. M., O. K. (1) i M. W. (2). Sąd nie dał także wiary zeznaniom świadków, że protokoły reklamacyjne były przekazywane z opóźnieniem, gdyż zeznania te są sprzeczne z zeznaniami O. K. (1) i M. M. oraz R. W. (2). Należy nadto zwrócić uwagę na fakt, że z umowy stron nie wynika termin złożenia reklamacji. Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka A. I. (2), że wszystkie przekazane rzeczy do prania były oddawane pozwanemu, gdyż z dokumentów i zeznań świadków O. K. (1), M. W. (2) wynika, że część bielizny zaginęła w toku wzajemnej współpracy. Sąd nie dał także wiary zeznaniom świadka A. I. (2), iż z każdą fakturą były przesyłane protokoły zdawczo-odbiorcze, gdyż z dokumentów przedłożonych do akt sprawy i zeznań V. F. (2) wynika, że dokumenty te trafiały do szpitala z opóźnieniem i po interwencjach pozwanego. Pozostałym zaś zeznaniom Sąd dał wiarę.

Zeznania świadka R. W. (2) Sąd uznał za częściowo wiarygodne. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, że usługi na rzecz pozwanego wykonywała zasadniczo Pralnia w O., a jedynie sporadycznie – w razie awarii – Pralnia w Ł., gdyż przeczą temu zeznania pozostałych świadków: O. K. (1), M. W. (2), M. M.. Nadto oceniając wiarygodność zeznań świadka Sąd zwrócił uwagę na fakt, że zeznania są niespójne: w pierwszych bowiem zeznaniach świadek wskazał, iż nie słyszał żadnych zastrzeżeń ze strony pozwanej co do wykonywanych usług, a następnie przyznał, że w trakcie współpracy wpływały pisma reklamacyjne dotyczące niedoprania bielizny i braków bielizny. Natomiast w pozostałej części Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, gdyż znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Zeznania M. M. Sąd uznał za wiarygodne. Sąd zwrócił uwagę na fakt, iż zeznania świadka mają szczególne znaczenie przy ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie – a przede wszystkim tego, jak wyglądała realizacja umowy z dnia 6 grudnia 2011 roku. W tym zakresie zeznania te są zgodne z zeznaniami świadków O. K. (1), M. W. (2): przede wszystkim fakt przekazywania reklamacji, termin przekazywania reklamacji, wykonywanie usług przez pralnię w Ł., początkowe problemy z przekazaniem dokumentacji, środkami transportu, a nadto częściowo z zeznaniami S. P. (1) i J. S. (2): fakt sporadycznego mieszania bielizny między oddziałami, fakt niedokumentowania przekazania i odbioru bielizny.

Wartość dowodowa dokumentów nie budziły, zdaniem Sądu, wątpliwości i dokumenty te nie były kwestionowane przez strony. Wprawdzie strony pozostawały w sporze co do tego, czy przedłożone protokoły zdawczo-odbiorcze zostały podpisane przez upoważnione do tego osoby, ale ostatecznie okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia – skoro pozwany dokonując potrącenia ostatecznie uznał fakt wykonania usługi na swoją rzecz o wartości w kwotach wskazanych w poszczególnych fakturach.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że „połączenie - na podstawie art. 219 k.p.c. - kilku oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia jest zabiegiem technicznym, który nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy i nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności oraz nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami (postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2014 roku, sygn. II UZ 69/13). W niniejszej sprawie mamy więc do czynienia z dwiema odrębnymi sprawami, aczkolwiek z uwagi na charakter roszczeń za zasadne Sąd uznał poczynienie ustaleń faktycznych i rozważań co do wszystkich roszczeń łącznie tym bardziej, że okoliczności uzasadniające rozstrzygnięcie są dla obu spraw wspólne.

Przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy należy wskazać, że z ostatecznego stanowiska powodów (k. 1072-1075) wynika, że dochodzą oni od pozwanego zapłaty łącznie kwoty 183.405 zł, z tym, że:

a) w sprawie wytoczonej pierwotnie przed Sądem Rejonowym w K. dochodzą kwoty 69.684,08 zł (pierwotnie powództwo dotyczyło kwoty 48.382,36 zł, następnie rozszerzono je o kwotę 47.849,23 zł, następnie cofnięto pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 26.547,51 zł, przy czym powodowie forsując takie roszczenie w swym stanowisku nie uwzględnili, że nakazem zapłaty sygn. akt V GNc (...) zasądzono już na rzecz powoda ad. 1 kwotę 11.872,83 zł i postępowanie po wniesieniu sprzeciwu nie dotyczyło już tej kwoty), tj.

- odsetek ustawowych od kwoty 48.382,36 zł za okres od 30 lipca 2012 roku do dnia 10 lipca 2013 roku (dot. faktury US (...))

- kwoty 21.834,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia zapłaty (dot. faktury US (...))

- kwoty 47.849,23 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2012 roku do dnia zapłaty (dot. faktury LA US (...) i (...))

b) w sprawie wytoczonej pierwotnie przed Sądem Rejonowym w L. dochodzą aktualnie kwoty 113.720,88 zł (pierwotnie powództwo dotyczyło kwoty 35.219,06 zł – z tym, że kwota 13.715,06 zł została zasądzona prawomocnie nakazem zapłaty sygn. akt VII Nc (...) i nie była przedmiotem dalszego postępowania; następnie powództwo rozszerzono o kwoty 43.567,76 zł, 44.207,73 zł i 48.594,22 zł i cofnięto o kwotę dokonanych wpłat: 44.107,83 zł), tj.

- odsetek ustawowych od kwoty 21.504 zł za okres od 6 listopada 2012 roku do 24 września 2014 roku (dot. faktury (...))

- kwoty 31.837,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 września 2014 roku do dnia zapłaty (dot. faktury LA US (...))

- odsetek ustawowych od kwoty 43.567,76 zł za okres od 30 grudnia 2013 do dnia 24 września 2014 roku (dot. faktury (...))

- kwoty 33.333,96 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty (dot. faktury LA US (...))

- kwoty 48.549,22 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty (dot. faktury LA US (...))

Jak wynika z powyższego, dotychczas w sprawie zostały wydane dwa nakazy zapłaty: sygn. V GNc (...), który w części co do kwoty 11.872,83 zł jest prawomocny (należność ta obejmowała część należności wynikającej z faktury nr LA-US (...)) oraz VII Nc (...), który w części co do kwoty 13.715,06 zł (należność ta obejmowała część należności wynikającej z faktury nr US-RP (...)) jest prawomocny. Natomiast w toku postępowania powodowie cofnęli pozew i zrzekli się roszczenia:

- na kwotę 26.547,51 zł (k. 890) – tj. części roszczenia wynikającego z faktury nr LA-US (...) (cała faktura obejmowała kwotę 48.382,36 zł, przy czym co do kwoty 11.872,83 zł spór został zakończony – nakaz zapłaty w sprawie V GNc (...) – a co do części w kwocie 26.547,51 zł powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia); do zapłaty z tej faktury pozostała więc kwota 9.962,02 zł – a nie jak błędnie w piśmie na k. 1075 wskazano 21.834,85 zł (powodowie błędnie do wartości dochodzonej z tej faktury kwoty wliczyli kwotę 11.872,83 zł, zasądzoną ww. nakazem zapłaty),

- na kwotę 10.873,77 zł (k. 901), tj. części roszczenia wynikającego z faktury nr LA US (...) (cała należność obejmowała kwotę 44.207,73 zł) – do zapłaty z tej faktury pozostaje 33.333,96 zł,

- na kwotę 33.234,06 zł (k. 955)– tj. pozostałego roszczenia wynikającego z faktury nr LA-US (...) w kwocie 21.504 zł (faktura ta obejmowała należność w kwocie 35.219,06 zł, co do części w kwocie 13.715,06 zł spór zakończył się – nakaz zapłaty w sprawie VII Nc (...)) oraz części roszczenia wynikającego z faktury nr LA-US (...) w kwocie 11.730,06 zł (faktura ta obejmowała kwotę 43.567,76 zł) – do zapłaty z tej faktury pozostała kwota 31.837,70 zł.

Powodowie w piśmie procesowym z k. 861-863 wskazali nadto, że w związku z uprawomocnieniem się części nakazu zapłaty sygn. VII Nc (...) cofają także pozew w części dotyczącej kwoty 13.715,06 zł i zrzekli się w tej części roszczenia, aczkolwiek należy wskazać, że takie oświadczenie było bezprzedmiotowym, skoro po uprawomocnieniu się ww. nakazu zapłaty spór nie obejmował już kwoty 13.715,06 zł, która została wyegzekwowana przez powodów wraz z odsetkami w postępowaniu egzekucyjnym (k. 862).

W tym miejscu należy wskazać, że zdaniem Sądu, skoro strona powodowa skutecznie cofnęła pozew co do części roszczenia i w tej części zrzekła się roszczenia, to nie może żądać jednocześnie odsetek od kwoty której dochodzenia zrezygnowała i dochodzenia której się zrzekła. Skoro nie ma roszczenia pieniężnego, to nie ma także podstawy do

zasądzenia odsetek ustawowych. Obowiązek płacenia odsetek nie może bowiem powstać bez obowiązku zapłaty sumy głównej (tak też SA w Poznaniu w wyroku z dnia 20 grudnia 1995 roku sygn. I ACr 450/95, Wokanda 1996/11/47).

Stąd brak podstaw do zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów odsetek od kwot, których dochodzenia się zrzekli:

a) w sprawie pierwotnie przed SR w K.: odsetek od kwoty 38.420,34 zł (f-ra US (...)) - faktura ta obejmowała należność w kwocie 48.382,36 zł, co do części w kwocie 11.872,83 zł spór zakończył się – nakaz zapłaty w sprawie V GNc (...), co do dalszej kwoty 26.547,51 zł strona powodowa cofnęła pozew i zrzekła się roszczenia – z faktury tej pozostała do zapłaty kwota 9.962,02 zł i tylko od takiej kwoty powód może dochodzić odsetek,

b) w sprawie pierwotnie przed SR w L.:

- odsetek od kwoty 21.504 zł (f-ra (...)) – skoro faktura ta obejmowała należność w kwocie 35.219,06 zł, co do części w kwocie 13.715,06 zł spór zakończył się – nakaz zapłaty w sprawie VII Nc (...) – wyegzekwowano należność główną i odsetki od tej kwoty, a co do kwoty 21.504 zł powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia;

- odsetek od kwoty 11.730,06 zł (f-ra (...)) - faktura ta obejmowała kwotę 43.567,76 zł, co do części tego roszczenia tj. kwoty 11.730,06 zł powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia – do zapłaty z tej faktury pozostała kwota 31.837,70 zł i tylko od takiej kwoty strona powodowa może dochodzić odsetek ustawowych, a nie od całej kwoty faktury tj. od 43.567,76 zł,

Pozwany wniósł zaś o oddalenie obu powództw, przy czym w toku postępowania uściślił na rzecz powoda kwotę 70.655,34 zł: 26.547,51 zł, 10.873,77 zł, 33.234,06 zł, roszczenie co do kwoty 25.587,89 zł łącznie (oba nakazy zapłaty) uprawomocniło się (przy czym kwota 13.715,06 zł została przez powodów wyegzekwowana), nadto w sprawie V GNc (...) wniósł powództwo wzajemne.

Odnosząc się do stanowisk stron co do dochodzonych przez powodów należności należy wskazać, że z treści pism procesowych pozwanego wynika, że zakwestionował on wprost część należności (tj. co do kwoty 11.872,83 zł) wynikającej z faktury nr LA-US (...) z dnia 7 maja 2012 roku oraz część należności (tj. co do kwoty 13.715,06 zł) objętej fakturą nr US-RP (...) (korekta (...)) wskazując, że protokoły zdawczo-odbiorcze nie zostały przedłożone pozwanemu, a nadto, iż nie zostały one podpisane przez osoby do tego upoważnione. Jednocześnie pismem procesowym z dnia 22 sierpnia 2013 roku pozwany wskazał, że oświadczeniem z dnia 10 lipca 2013 roku potrącił należności powoda (powodów) ze wszystkich wystawionych do chwili złożenia oświadczenia faktur na kwotę 207.557,31 zł z wierzytelnościami pozwanego z tytułu kary umownej oraz odszkodowania za zniszczoną bieliznę w wysokości 21.504,31 zł – i takie stanowisko pozwany konsekwentnie utrzymywał w dalszym toku postępowania (zmieniając jedynie wysokość kary umownej).

Z powyższego stanowiska pozwanego wynika, że pozwany stwierdził, iż jego obowiązek zapłaty został wyłączony, gdyż strona powodowa nie przedstawiła wraz z fakturami wymaganych umową miesięcznych protokołów zdawczo-odbiorczych bielizny, a nadto, że przedstawione protokoły, przynajmniej w części, nie zostały podpisane przez osoby do tego upoważnione. Taka argumentacja nie może jednak zadecydować o oddaleniu powództwa co do zasady. Z treści umowy łączącej strony niewątpliwie wynika, że na stronie powodowej ciążył obowiązek przedstawienia wraz z fakturą protokołów zdawczo-odbiorczych wypranej w danym miesiącu bielizny, aczkolwiek sam brak takowych dokumentów w świetle umowy nie uchylał obowiązku zapłaty przez pozwanego za wykonaną usługę. Pozwany także nie kwestionował zasadniczo, że usługa została wykonana, wskazywał jedynie, iż nie udokumentowano rzetelnie wykonanej usługi. Nadto zwrócić należy zauważyć, że fakt złożenia przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu swoich wierzytelności z wierzytelnością powoda na kwotę 207.557,31 zł pozwala na ustalenie, że pozwany – przynajmniej co do zasady - zaakceptował swój obowiązek zapłaty na rzecz powodów żądanej kwoty. W oświadczeniu o potrąceniu mieści się bowiem niejako uznanie swojego zadłużenia, skoro osoba dokonująca potrącenia płaci przecież równocześnie swój dług.

Wobec powyższego należało ocenić skuteczność złożonego przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu. Niewątpliwie potrącenie następuje przez złożenie drugiej stronie oświadczenia woli i w ten właśnie sposób dochodzi do umorzenia wzajemnych wierzytelności. Jednak w razie sporu niezbędne jest wykazanie wszystkich przesłanek skuteczności potrącenia.

W pierwszej kolejności należało ocenić istnienie roszczeń pozwanego w stosunku do powodów z tytułu kary umownej oraz odszkodowania.

Zgodnie z art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Powód powołując się na zapis wynikający z § 4 umowy z dnia 6 grudnia 2011 roku wskazał, że w związku z rozwiązaniem umowy z przyczyn leżących po stronie wykonawcy, naliczył karę umowną w wysokości 10% wartości niezrealizowanego kontraktu. Jednocześnie pismem z dnia 12 kwietnia 2012 roku pozwany złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy powołując się na zaniedbania strony przeciwnej, uzasadniając takie stanowisko: wykonywanie usług pralniczych przez inny podmiot niż Pralnia (...) Sp. z o.o., posługiwanie się innymi środkami transportu niż wskazanymi w ofercie przetargowej, zła jakość i terminowość świadczonych usług: czas powrotu bielizny czystej i odzieży roboczej jest znacznie dłuższy niż w umowie, odzież robocza jest nieodwracalnie niszczone, bielizna często wraca niedoprana, nieprasowana, zniszczona, ilość bielizny wracającej na poszczególne komórki organizacyjne jest niezgodna z ilością wpisaną w druk „Spis bielizny przekazanej do prania i odebranej od wykonawcy”, brak reakcji na zgłoszone protokoły reklamacyjne, brak stosowania wymogów dotyczących zasad miesięcznego rozliczenia usług, które winno odbywać się na podstawie miesięcznego zbiorczego zestawienia usług – kilogramów wypranej bielizny potwierdzonych przez kierowników poszczególnych jednostek organizacyjnych, zgodnie z „Protokołem zdawczo-odbiorczym”, który winien stanowić załącznik do faktury, braki i zniszczenia bielizny oraz odzieży roboczej, brak przestrzegania reżimu sanitarnego w czasie wykonywania usług.

Zdaniem Sądu, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że faktycznie pozwany miał powody do rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie powodów, co z kolei uzasadnia naliczenie kary umownej. Niewątpliwie bowiem usługi objęte umową z dnia 6 grudnia 2011 roku wykonywano w Pralni w Ł., a nie w Pralni O.. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, że taki stan rzeczy trwał od początku trwania umowy, a nie jedynie przez krótki czas (marzec-kwiecień), jak wskazywali pracownicy strony powodowej. M. M. wskazał bowiem, iż od początku pracy (praktycznie od początku obowiązywania umowy) woził bieliznę do Ł., a nie do O.. Z kolei sam pozwany dowiedział się o tym pod koniec stycznia 2012 roku. Zdaniem Sądu jednostronna zmiana przez stronę powodową podmiotu wykonującego usługę była niewątpliwie dokonana wbrew postanowieniom umowy. Dodatkowo należy zaznaczyć, że samo postępowanie przetargowe w trybie zamówień publicznych i to w zakresie dotyczącym wyłonienia usługodawcy dla szpitala cechuje się znacznym rygoryzmem: oferenci bowiem przedkładali szereg dokumentów świadczących o możliwości wykonania umowy i spełnienia konkretnych, określonych rygorów sanitarnych. Powodowie przystępując zatem do przetargu wskazali, iż usługi będą wykonywane w Pralni w O., która spełniała wskazane w warunkach zamówienia wymogi. Nie może zatem być tak, że w toku wykonywania umowy usługi te zostały wykonywane w innym miejscu – i to bez poinformowania strony pozwanej. Okoliczności tej nie zmienia, zdaniem Sądu, fakt, że Pralnia w Ł. należała do powoda ad. 1, wykonywała usługi na rzecz szpitala w Ł. i spełniała określone wymogi, skoro przedmiotem oceny strony pozwanej w toku postępowania przetargowego były dokumenty dotyczące Pralni w O. i spełnienie wymogów przez ten konkretny podmiot (i miejsce).

Nadto uzasadnionym był zarzut posługiwanie się innymi, niż wskazane w ofercie środkami transportu. Zeznań M. M. oraz O. K. (1), a nadto z pism przedłożonych do akt sprawy wynika, że bieliznę transportowano samochodem marki C., a nie jedynym ze środków transportu wskazywanym w toku postępowania przetargowego, który nie miał odpowiedniej dokumentacji sanitarnej, a uzyskał ją dopiero w kwietniu 2012 roku.

Niewątpliwie także ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że były problemy z właściwym wykonaniem usług – w tym z brakami i zniszczeniem bielizny. Wbrew twierdzeniom strony powodowej, pozwany składał liczne reklamacje dotyczące zniszczenia, niedoprania, niedoprasowania bielizny – przy czym reklamacje te

były składane albo zaraz przy odbiorze bielizny, albo na drugi dzień po odbiorze, ewentualnie po stwierdzeniu braków lub zniszczeń (o czym świadczy porównanie dat złożenia reklamacji i wskazanych dat wykonywania dostaw). O reklamacjach tych był informowany przedstawiciel strony powodowej, nadto kopie reklamacji były przekazywane kierowcom na bieżąco, a oryginały raz w tygodniu. Wbrew twierdzeniom strony powodowej, miała ona czas i możliwość bieżącego ustosunkowania się do reklamacji. Nadto należy wskazać, że strony w umowie nie uregulowały kwestii terminu złożenia reklamacji, aczkolwiek oczywistym jest, że winny być one składane po ujawnieniu się konkretnej wady.

Powodowie nie przedstawili także żadnych dokumentów, na podstawie których można by ustalić w jaki sposób odnieśli się do tych reklamacji. Strona powodowa wskazała jedynie, że były spotkania dotyczące m.in. wykonywania usług, co potwierdziła strona pozwana, aczkolwiek – jak wynika z dokumentacji – jakość usług nie uległa znaczącej poprawie.

Z akt sprawy wynika także, że problemem był właściwą dokumentacją związaną z wykonywaniem usług. Początkowe problemy z kwitowaniem ilości bielizny (brudnej i czystej) wynikał z tego, że to strona powodowa (mimo obowiązku) nie dostarczyła właściwych druków. Jeśli chodzi zaś o kwestie związane z właściwym wypełnianiem protokołów zdawczo-odbiorczych (dziennych i miesięcznych) – zwłaszcza kwestii podpisów, to z umowy stron i wzajemnych ustaleń wynika, że protokoły te winny być podpisywane przez pielęgniarki oddziałowe – o czym wiedziały obie strony i na co obie strony się zgodziły. Stąd sąd nie dał wiary twierdzeniom strony powodowej, że osobom tym zabroniono podpisywać protokoły zdawczo-odbiorcze, gdyż jest to nielogiczne. Ze zgromadzonego jednak w sprawie materiału dowodowego wynika, że protokoły te wbrew postanowieniom umowy podpisywały salowe – które nie są pracownikami strony pozwanej. Zdaniem Sądu taki sposób postępowania mógł wynikać z niewiedzy kierowców zabierających bieliznę albo braku czasu. M. M., który zajmował się transportem bielizny, przyznał bowiem, że początkowo nie została poinformowana, że w pralni poinformowano go, że musi uzyskać podpis niezależnie od tego kto go złoży, a nadto, że jeśli akurat w momencie przyjazdu nie zastał pielęgniarki oddziałowej, to nie czekał za uzyskaniem podpisu, a próbował go uzyskać np. kolejnego dnia. Zdaniem Sądu, zaniedbania te ostatecznie winny obciążać stronę powodową, skoro to na niej spoczywał obowiązek „prowadzenia” właściwej dokumentacji usług.

Zaznaczyć jednak należy, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż obu stronom zdarzały się nieprawidłowości związane z podawaniem złej ilości sztuk czy kilogramów oddanej i zwróconej bielizny. Z zeznań świadków oraz dokumentacji – protokołów reklamacyjnych – wynika, iż pracownicy strony pozwanej źle wpisywali ilość sztuk oddanych do prania czy też pożyczali między sobą (choć zdarzało się to sporadycznie) bieliznę, natomiast pracownicy pralni (wypełniający protokoły zdawczo-odbiorcze) źle wpisywali – w porównaniu ze stanem faktycznym - ilość sztuk oddanych (np. k. 234, 261). Zdaniem Sądu okoliczności te wynikać mogły zarówno z zaniedbania, jak i zwykłej pomyłki w liczeniu (przy czym Sąd uwzględnił tu fakt, że brudna bielizna – z uwagi na wymogi sanitarne - nie powinna być przed samym oddaniem przeliczana) i obciążają obie strony umowy.

Jednocześnie zasadne okazały się także zarzuty związane z brakiem właściwego udokumentowania wykonania usług. Z przedłożonych dokumentów wynika, że strona pozwana po każdej przesłanej przez stronę powodową fakturze na bieżąco informowała o braku protokołów albo o braku podpisów na protokołach. Wbrew zatem twierdzeniom powodów, strona pozwana na bieżąco informowała o niejasnościach związanych z dokumentacją wykonania usługi. Nadto to na stronie powodowej – zgodnie z umową - spoczywał ciężar udokumentowania wykonania usługi, a więc przedłożenia wraz z fakturą protokołów odbioru bielizny.

Z powyższego wynika zatem, że pozwany – już na podstawie powyższych okoliczności - miał uzasadnione powody, aby w kwietniu 2012 roku rozwiązać łączącą strony umowę, stąd też naliczenie kary umownej przez pozwanego jest zasadne.

W tym miejscu należy odnieść się do zarzutów strony powodowej dotyczących kwestionowania możliwości naliczenia przez pozwanego kary umownej. Zgodnie z literalnym zapisem umowy z dnia 6 grudnia 2011 roku, strony zastrzegły możliwość naliczenia kary umownej w razie „odstąpienia od umowy z przyczyn zależnych od wykonawcy”. Jednocześnie strony nie wskazały ściśle sytuacji, które uzasadniałyby odstąpienie od umowy, a regulacje takie

wynikają z kodeksu cywilnego (art. 491 k.c. i nast.). Żaden z przypadków powołanych w przepisach nie zachodził jednak w okolicznościach faktycznych sprawy, przy czym oczywistym jest, że „prawo do odstąpienia” zastrzeżone w umowie nie może być charakteryzowane jako „typowe odstąpienie”, skutkujące zniweczeniem skutków zawarcia umowy ex tunc. Wykonywanie zawartej między stronami umowy rodzi określone skutki, których – z uwagi na charakter usług - zniweczyć się nie da, stąd zdaniem Sądu, intencją stron było zastrzeżenie de facto możliwości „rozwiązania” umowy ze skutkami na przyszłość (ex nunc). Ponieważ zgodnie z art. 65 § 2 k.c. w umowach należy badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu, to zdaniem Sądu, okolicznością istotną dla oceny zasadności naliczenia kary umownej jest to, że w efekcie złożonego w piśmie z dnia 12 kwietnia 2012 roku oświadczenia, doszło do zerwania umowy z przyczyn leżących po stronie strony powodowej, a ta okoliczności – zgodnie z intencją stron – rodzi po stronie powodowej obowiązek zapłaty kary umownej.

Sam natomiast mechanizm wyliczenia kary umownej nie był przez obie strony kwestionowany: obie strony umowy w taki sam sposób rozumiały sposób obliczenia jej wysokości. Korekta w zakresie jej wysokości spowodowana była natomiast faktem, że strona powodowa już po złożeniu przez pozwanego oświadczenia z dnia 10 lipca 2013 roku korygowała kwoty wynikające z wystawionych przez siebie faktur, co bezpośrednio przekładało się na wysokość kary umownej. Wysokość ta wynosi zatem 153.483,68 zł, tj. 10% wartości niezrealizowanego kontraktu (1.802.612,23 zł (wartość kontraktu) – 267.775,36 zł (suma wystawionych faktur) = 1.534.836,87 zł).

Odnosząc się z kolei do zasadności roszczenia o odszkodowanie wskazać, należy, iż wbrew twierdzeniom strony powodowej, z zebranego w sprawie materiału dowodowego – zeznań świadków, protokołów reklamacji - wynika, że w toku wzajemnej współpracy zdarzały się przypadki zaginięcia lub zniszczenia oddanej do prania bielizny. Pozwany wielokrotnie takie przypadki zgłaszał, także świadkowie strony przeciwnej przyznali, że takie pretensje przez stronę pozwaną były zgłaszane. Roszczenie zatem o zasądzenie odszkodowania z tego tytułu jest zasadne. Zdaniem Sądu, zarówno zatem ilość bielizny wskazanej w zestawieniu przedstawionym przez stronę pozwaną, jak i wysokość poniesionych z tego tytułu kosztów i sposób ich wykazania nie budzi wątpliwości.

Zatem, w dotychczasowych rozważaniach Sąd odniósł się od kwestii istnienia roszczeń pozwanego w stosunku do strony powodowej z tytułu kary umownej i odszkodowania. Natomiast kwestią wymagającą odrębnego omówienia jest skuteczność potrącenia tych roszczeń.

Żeby możliwe było złożenie skutecznie oświadczenia o potrąceniu to wierzytelności muszą spełniać określone wymogi wskazane w art. 498 § 1 k.c. (wzajemność, jednorodzałość, wymagalność oraz zaskarżalność), przy czym wymagalna musi być co najmniej wierzytelność strony dokonującej potrącenia.

W niniejszej sprawie spornym było czy oświadczenie o potrąceniu z dnia 10 lipca 2013 roku było skuteczne z uwagi na wymagalność roszczeń wskazanych przez pozwanego. Strona powodowa kwestionowała bowiem, iż wierzytelności wynikające z odszkodowania oraz kary umownej nie są wymagalnymi.

W odniesieniu do tych kwestii należy w pierwszej kolejności powołać się wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 roku, sygn. II CSK 476/12 (LEX nr 1314394), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że termin wymagalności należy rozróżnić od terminu spełnienia świadczenia, który w przeciwieństwie do obiektywnie określonej wymagalności jest ukształtowany subiektywną wolą stron, a jego uchybienie rodzi konsekwencje w postaci opóźnienia lub zwłoki. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że przez wymagalność rozumieć należy stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 12 lutego 1991 roku, sygn. III CRN 500/90, OSNC 1992/7-8/137). Jest to stan potencjalny o charakterze obiektywnym, którego początek następuje od chwili, w której wierzytelność zostanie uaktywniona. Wówczas następuje początek biegu przedawnienia (art. 120 § 1 k.c.) i dopuszczalność potrącenia (art. 498 § 1 k.c.). Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności - w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo w dniu wynikającym z właściwości zobowiązania.

W niniejszej sprawie pozwany notami księgowymi z dnia 9 lipca 2013 roku obciążył stronę powodową kwotami wynikającymi z kary umownej oraz odszkodowania, ponadto pismem z dnia 10 lipca 2013 roku (dokumenty dostarczono w dniu 12 lipca 2013 roku) złożył oświadczenie o potrąceniu. Nie ulega zatem wątpliwości, iż te właśnie

daty wyznaczają wymagalność świadczenia, skoro pozwany miał wówczas prawną możliwość żądania zaspokojenia, którą następnie zrealizował przez potrącenie ustalonej kary umownej z należnego powodowi wynagrodzenia. Niewystąpienie z żądaniem zapłaty w czasie, gdy było to obiektywnie możliwe, nie powoduje jednak, iż roszczenie objęte zarzutem potrącenia było niewymagalne. Przeciwnie stanowisko nie rozróżnia wymagalności świadczenia rozumianej, jako pierwsza chwila, z której upływem wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia, a terminem spełnienia świadczenia pojmowanym jako najpóźniejszy moment, do którego dłużnik może spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania. Zdaniem Sądu samo złożenie oświadczenia o potrąceniu stanowi o postawieniu go w stan wymagalności.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na fakt, iż – w przypadku kwestionowania powyższego - pismo zawierające oświadczenie o potrąceniu wraz z notami księgowymi został przesłany stronie powodowej na adres jej siedziby (wpłynęło w dniu 12 lipca 2013 roku), a nadto na rozprawie w dniu 18 października 2013 roku pełnomocnik pozwanego doręczył (ponownie) pełnomocnikowi strony powodowej oświadczenie o potrąceniu z dnia 10 lipca 2013 roku, złożone przez przedstawiciela pozwanego. Niewątpliwym także jest, że pełnomocnik procesowy ma obowiązek starannego działania w interesie swojego mocodawcy, a jednym z przejawów takiego działania jest informowanie swojego klienta o wszelkich czynnościach procesowych w przebiegu procesu. Skoro zatem doręczenia dokonuje się do rąk ustanowionego pełnomocnika i do pisma procesowego było załączone oświadczenie pozwanego (przedstawiciela pozwanego) o potrąceniu (w sytuacji gdy wcześniej powodowie otrzymali noty księgowe wskazujące na obciążenie ich obowiązkiem zapłaty na rzecz pozwanego określonej kwoty), to należy przyjąć, że oświadczenie to dotarło do strony powodowej i mogła się z nim zapoznać. Zresztą strona powodowa nie podnosiła w żaden sposób, iż oświadczenie to przekazane wraz z odpisem pisma procesowego w dniu 18 października 2013 roku do niej nie dotarło. Artykuł 499 k.c. w zw. z art. 61 k.c. wymaga zaś, żeby oświadczenie doszło do adresata w taki sposób, aby adresat mógł się z nim zapoznać. Wobec powyższego – nawet gdyby kwestionować skuteczność złożonego oświadczenia o potrąceniu przesłanego bezpośrednio na adres strony powodowej – to można uznać, iż takie oświadczenie skutecznie zostało złożone na skutek przekazania w dniu 18 października 2013 roku pisma procesowego wraz z pismem zawierającym oświadczenie o potrąceniu: wcześniej bowiem zostało stronie powodowej przesłane noty księgowe, stanowiące wezwanie do zapłaty w rozumieniu art. 455 k.c. – a więc stawiające roszczenia objęte oświadczeniem o potrąceniu w stan wymagalności. W chwili składania oświadczenia o potrąceniu wraz z pismem procesowym przekazanym dnia 18 października 2013 roku, roszczenia nim objęte były zatem wymagalne.

Nadto Sąd zwraca uwagę na fakt, że w sprzeciwie od nakaz zapłaty - a zatem jeszcze przed złożeniem oświadczenia o potrąceniu - pozwany wytoczył powództwo wzajemne o zapłatę kwoty 21.504,31 zł, który to sprzeciw został doręczony stronie powodowej. Niewątpliwym zaś jest, że sam pozew jest wezwaniem do zapłaty drugiej strony procesu – stąd moment jego doręczenia drugiej stronie (20 grudnia 2012 roku) powoduje postawienia konkretnego roszczenia w stan wymagalności. Zatem przynajmniej doręczenie sprzeciwu wraz z powództwem wzajemnym stanowiło wezwanie strony powodowej do zapłaty.

Wobec uznania zatem wiarygodności pozwanego w stosunku do powodów z tytułu kary umownej i odszkodowania za wymagalne w chwili złożenia oświadczenia o potrąceniu dokonanego pismem z dnia 10 lipca 2013 roku, potrącenie to należy ocenić jako skuteczne.

Odrębną zaś kwestią jest wysokość roszczeń, jakie zostały umorzone na podstawie oświadczenia pozwanego. Strona powodowa wniosła bowiem o miarkowanie kary umownej, wskazując, że kara ta jest rażąco wygórowana, strona pozwana nie poniosła szkody, umowa była realizowana jedynie 6 miesięcy, a strona powodowa osiągnęła w rezultacie niewielki zysk.

Zgodnie z art. 483 § 2 k.c. jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. Katalog kryteriów pozwalających na zmniejszenie kary umownej nie jest zamknięty, a ocena w tym zakresie, w zależności od okoliczności sprawy, należy do sądu orzekającego (wyrok SN z dnia 5 października 2011 roku, sygn. IV CSK 659/10, Lex nr 1102547).

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie najistotniejszym kryterium pozwalające ocenić, czy naliczona kara umowna jest rażąco wygórowana, jest relacja wysokości tej kary do wysokości wykonanego już zobowiązania. Wysokość kary umownej wynosi 153.483,68 zł, a wartość zrealizowanych usług 267.775,36 zł. Kara umowna stanowi zatem prawie 58% wynagrodzenia powodów i uzasadnia uznanie, że w tych okolicznościach, jest rażąco wygórowaną. Należy też mieć na uwadze fakt, iż umowa była realizowana jedynie przez 6 miesięcy, a tak krótki okres współpracy w istotny sposób wpłynął na wysokość kary umownej (skoro liczona była od wartości niezrealizowanego kontraktu). Faktycznie także strona pozwana nie wskazywała, aby z uwagi na rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie strony powodowej, poniosła z tego tytułu szkodę. Z drugiej jednak strony należy brać pod uwagę interesy strony pozwanej: sam fakt rozwiązania umowy niewątpliwie stanowił utrudnienie, skoro pozwany nie ma nieograniczonej swobody wyboru usługodawcy, a musi go wyłaniać w ramach czasochłonnej procedury zamówień publicznych. Ciągłość świadczenia usług prania i dezynfekcji w szpitalu musi zaś być ewidentnie zachowana.

Zdaniem Sądu, okoliczności faktyczne niniejszej sprawy uzasadniają obniżenie kary umownej o 15%. W rezultacie kara ta winna wynosić 130.461,12 zł.

Wobec powyższego, w rezultacie oświadczenia pozwanego, po wzajemnym umorzeniu wierzytelności, wierzytelność strony powodowej tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi wynosi 115.809,92 zł (266.775,36 zł – 21.504,31 zł – 130.461,13 zł). Nadto zwrócić należy uwagę na fakt, że skutki złożenia oświadczenia o potrąceniu wywołuje skutek w obu wytoczonych przez stronę powodową sprawach, skoro pozwany złożył to oświadczenie w trakcie sprawy toczącej się przed SR w K., a na fakt ten powołał się (zarzut potrącenia) w sprawie pierwotnie wytoczonej przed SR w L..

Mając na uwadze fakt, że potrącenie stanowi formę zapłaty na rzecz powodów, a oświadczenie o dokonaniu potrącenia ma moc wsteczną od chwili, w której potrącenie stało się możliwe, a zatem od chwili, kiedy obie wierzytelności ulegające potrąceniu stały się wymagalne (co do kwoty odszkodowania - 20 grudnia 2012 roku - z dniem tym doręczono powodom odpis pozwu wzajemnego oraz co do kary umownej - 12 lipca 2013 roku - z dniem tym doręczono noty księgowe, obejmujące m.in. obciążenie karą umowną) - Sąd rozliczył wierzytelności przedstawione w oświadczeniu o potrąceniu, zaliczając je – zgodnie z art. 451 § 3 k.c. - na poczet długu najdawniej wymagalnego, w niniejszej sprawie kolejno: faktura US (...), LA-US (...), nr US-RP (...) LA-US (...), LA-US (...) i LA-US (...). Wymagalność faktur przedstawia się w następujący sposób: zgodnie z łącząco strony umową, należność za wykonane usługi z danego miesiąca winna być zapłacona w terminie do 60 dni od daty otrzymania prawidłowo sporządzonej faktury VAT. Powodowie nie przedstawili dowodów doręczenia poszczególnych faktur pozwanemu, stąd Sąd przyjął, że datą doręczenia faktury jest termin 7 dnia od daty wystawienia wysłania faktury:

- nr US-RP (...) z dnia 7 lutego 2012 roku (faktura korekta nr (...) z dnia 12 października 2012 roku) – wymagalna z dniem 19 grudnia 2012 roku (data wystawienia faktury korekty plus 7 dni plus 60 dni)

- nr LA-US (...) z dnia 8 marca 2012 roku (faktura korekta z dnia 22 kwietnia 2013 roku (...), faktura korekta z dnia 15 października 2013 roku nr (...)) – wymagalna z dniem 23 grudnia 2013 roku

- nr LA-US (...) z dnia 7 maja 2012 roku (faktura korekta z dnia 15 października 2013 roku nr (...)) – wymagalna z dniem 23 grudnia 2013 roku

- nr LA-US (...) z dnia 7 maja 2012 roku – wymagalna z dniem 4 lipca 2012 roku,

- nr LA-US (...) z dnia 7 czerwca 2012 roku - wymagalna z dniem 14 sierpnia 2012 roku,

- nr LA-US (...) z dnia 12 października 2012 roku – wymagalna z dniem 19 grudnia 2012 roku.

Brak natomiast podstaw do uwzględniania na rzecz strony pozwanej kwoty 8.416,96 zł która to pozwany wskazał w piśmie z k. 1094-1097 i wskazał, że stanowi koszty komornicze z tytułu ściągnięcia ich w grudniu 2013 roku zdaniem pozwanego niesłusznie. Pozwany nie wytoczył bowiem powództwa o zapłatę tej kwoty (nie zgłosił wprost takiego

roszczenia), nadto nie przedstawił tej kwoty do potrącenia (brak w oświadczeniu z dnia 10 lipca 2013 roku), stąd brak podstaw do uwzględnienia tejże kwoty w niniejszym procesie.

Wobec powyższego, wierzytelności powodów dochodzone pozwami umorzyły się w następujący sposób:

- kwota odszkodowania w wysokości 21.504,13 zł została zaliczona na fakturę nr LA-US (...) (co do kwoty 9.962,02 zł) i częściowo na fakturę LA-US (...) (co do kwoty 11.542,29 zł),

- kwota kary umownej w wysokości 130.461,13 zł została zaliczona częściowo na fakturę LA-US (...) (co do pozostałej kwoty 37.006,93 zł), fakturę LA-US (...) (co do kwoty 33.333,96 zł), fakturę LA-US (...) (co do kwoty 31.837,70 zł), częściowo fakturę LA-US (...) (co do kwoty 28.282,54 zł).

Faktura nr US-RP (...) nie została uwzględniona, gdyż część została objęta prawomocnym nakazem zapłaty, a co do pozostałej części cofnięto powództwo.

W rezultacie:

a) w sprawie wytoczonej pierwotnie przed Sądem Rejonowym w K. o zapłatę - do zapłaty pozostaje kwota 19.566,69 zł, co do kwoty 26.547,51 zł powództwo zostało cofnięte na skutek dokonanej wpłaty, a co do kwoty 38.244,56 zł wierzytelność umorzyła się na skutek dokonanego potrącenia,

b) w sprawie wytoczonej pierwotnie przed Sądem Rejonowym w L. o zapłatę kwoty 157.828,71 zł co do kwoty 44.107,83 zł powództwo zostało cofnięte, a co do kwoty 113.765,88 zł wierzytelność umorzyła się przez potrącenie.

Orzekając o odsetkach należało przede wszystkim wskazać, że brak podstaw do zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów odsetek od kwot, których dochodzenia się zrzekli:

- odsetek od kwoty 21.504 zł (f-ra (...))

- odsetek od kwoty 11.730,06 zł (f-ra (...))

- odsetek od kwoty 38.420,34 zł (f-ra US (...)).

Brak też podstaw do dochodzenia odsetek od kwot zasądzonych prawomocnymi nakazami zapłaty: nakaz zapłaty sygn. VII NC (...) uprawomocnił się co do kwoty 13.715,06 zł wraz z odsetkami od tej kwoty: strona powodowa przyznała zresztą, że od tej kwoty 13.715,06 zł odsetki zostały wyegzekwowane - stąd brak też podstaw do zasądzenia na rzecz powodów odsetek od jakiegokolwiek należności wynikającej z faktury (...) (co do odsetek od kwoty 13.715,06 zł - zostały wyegzekwowane, co do kwoty 21.504 zł - strona powodowa cofnęła pozew, zrzekając się należności głównej, a zatem także odsetek); nakaz zapłaty sygn. V GNc (...) uprawomocnił się co do kwoty 11.872,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty - brak więc podstaw do zasądzenia odsetek od kwoty 38.420,34 zł wynikającej z faktury US (...): co do odsetek od kwoty 11.872,83 zł - prawomocny nakaz zapłaty, co do kwoty 26.547,51 zł - strona powodowa cofnęła pozew, zrzekając się tej należności, a zatem także odsetek od tej kwoty).

Uwzględniając więc, że potrącenie stanowi niejako dokonanie zapłaty na rzecz kontrahenta, treść art. 499 k.c., mając na uwadze terminy wymagalności wierzytelności strony pozwanej (co do kwoty odszkodowania - 20 grudnia 2012 roku - z dniem tym doręczono powodowi odpis pozwu wzajemnego oraz co do kary umownej - 12 lipca 2013 roku - z dniem tym doręczono noty księgowe, obejmujące m.in. obciążenie karą umowną), a także treść art. 451 § 3 k.c. (w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się na poczet długu najdawniej wymagalnego, w niniejszej sprawie kolejno: faktura US (...), LA-US (...), LA-US (...), LA-US (...) i LA-US (...)), a także żądanie powodów co do odsetek, na rzecz strony powodowej uwzględniono odsetki:

- od kwoty 11.542,29 zł od dnia 20 sierpnia 2012 roku do dnia 20 grudnia 2012 roku i od kwoty 37.006,93 zł od dnia 20 sierpnia 2012 roku do dnia 12 lipca 2013 roku, od kwoty 33.333,96 zł od dnia 30 grudnia 2012 roku do dnia 12 lipca 2013 roku – dotyczy należności objętej powództwem pierwotnie przed SR w L.

- od kwoty: 9.962,02 zł od dnia 30 lipca 2012 roku do dnia 20 grudnia 2012 roku,

I od kwoty 19.566,69 zł od dnia 23 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty – dotyczy należności dochodzonej pierwotnie przed SR w K..

Powództwo wzajemne – z uwagi na uwzględnienie roszczenia pozwanego o odszkodowanie w wysokości 21.504,31 zł w wyniku dokonanego potrącenia - oddalono.

Wobec powyższego, w oparciu o umowę z dnia 6 grudnia 2011 r. w zw. z art. 471 k.c. Sąd:

a) w sprawie pierwotnie pod sygnaturą V GNc (...) o zapłatę kwoty 96.231,59 zł (taką kwotę popierali powodowie, nie uwzględniając, iż nakazem zapłaty zasądzono już kwotę 11.872,83 zł), Sąd zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 19.566,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty, umorzył – na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. - postępowanie co do kwoty 26.547,51 zł wobec skutecznego cofnięcia pozwu w tej części i oddalił powództwo w pozostałej części (co do kwoty 38.244,56 zł na skutek potrącenia, kwota 11.872,83 zł została przez powodów w dalszej części procesu wskazana niezasadnie),

a nadto oddalił powództwo wzajemne.

b) w sprawie pierwotnie pod sygnaturą VII Nc (...) o zapłatę kwoty 157.828,71 zł Sąd zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów odsetki ustawowe: od kwoty 9.962,02 zł od dnia 30 lipca 2012 roku do dnia 20 grudnia 2012 roku i od kwoty 33.333,96 zł od dnia 30 grudnia 2012 roku do dnia 12 lipca 2013 roku, umorzył – na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. - postępowanie co do kwoty 44.107,83 zł, wobec skutecznego cofnięcia pozwu w tej części i oddalił powództwo w pozostałej części (na skutek dokonanego potrącenia).

O kosztach orzeczono na podstawie: art. 100 k.p.c., art. 105 k.p.c. oraz w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji) oraz w przypadku powództwa wzajemnego art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu:

a) w sprawie pierwotnie pod sygnaturą V GNc (...) o zapłatę kwoty 96.231,59 zł powodowie wygrali proces w 54% każdy, a pozwany 46%. Koszty procesu wyniosły: pozwany 2417 zł, powód ad. 1 - 7230 zł (opłata sądowa, koszty zastępstwa procesowego), powód ad. 2 - 2417 zł. Strona powodowa zobowiązana była zatem zwrócić pozwanemu kwotę 1.111,82 zł (2417x46%), od pozwanego na rzecz powoda ad. 1 przysługiwał zwrot 3.904,20 złotych (7.230 zł x 54%), na rzecz powoda ad. 2 - 1.305,18 zł (2417x54%). Różnice stanowiły odpowiednio 3.348,29 zł (powód ad. 1) i 749,27 zł (powód ad. 2), które którymi Sąd obciążył pozwanego.

W sprawie z powództwa wzajemnego koszty procesu wyniosły; pozwany – powód wzajemny: opłata sądowa 1.076 zł, koszty zastępstwa procesowego 2.400 zł, powodowie – pozwanym wzajemnym – po 2.400 zł. Z uwagi na fakt, że powództwo to co do zasady jest uzasadnione, a jedynie na skutek uwzględnienia zarzutu potrącenia zostało oddalone, Sąd na podstawie art. 102 k.p.c., odstąpił od obciążenia pozwanego kosztami procesu wywołanymi powództwem wzajemnym.

b) w sprawie pierwotnie pod sygnaturą VII Nc (...) o zapłatę kwoty 157.828,71 zł powodowie wygrali proces w 34% każdy, a pozwany 66%. Koszty procesu wyniosły: pozwany 2417 zł, powód ad. 1 - 11.405,08 zł (opłata sądowa,

koszty zastępstwa procesowego, koszty dojazdu 410,08 k. 1006 - uwzględniono jeden dojazd na rozprawę w dniu 31 października 2014 roku, w dniu 16 stycznia 2015 roku nie było pełnomocnika z L.), powód ad. 2 – 2417 zł. Strona powodowa zobowiązana była zatem zwrócić pozwanemu kwotę 1.595,22 zł (2417x34%), od pozwanego na rzecz powoda ad. 1 przysługiwał zwrot 3.877,72 złotych (11.405,08 zł x 34%), na rzecz powoda ad. 2 – 821,78 zł (2417x34%). Różnice stanowiły odpowiednio 3080,11 zł (powód ad. 1) i 24,17 zł (powód ad. 2), którymi Sąd obciążył pozwanego.

O nieuiszczonych kosztach sądowych (związanych z udziałem świadków przesłuchanych w trakcie postępowania przed sądem rejonowym na potrzeby obu sporów) Sąd orzekł – kierując się wynikiem wszystkich spraw - na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazując ściągnąć: od powodów solidarnie z zasądzonego roszczenia kwotę 83,35 zł, a od pozwanego kwotę 68,19 zł.

SSO Jan Bartniak